

v postavení ve světě ani v pozemské statky, ale naději v odpuštění hříchů, v Boží milost, v druhý příchod Kristův a ve věčný život.

Tuto naději si musíme uchovat, nesmíme si ji nechat zkalit pochybnostmi, nesmíme si ji nechat ukrást posměchem.

Náš život je život v naději. Jsme jako stromy v zimní době. V té zimní době je život stromů skrytý. Když přijde jaro, život rozkvetne. Naším jarem je druhý příchod Kristův, tehdy se ukáže sláva našeho nového života v Kristu.

POŘAD BOHOSLUŽEB V PROSINCI :

ÚJEZD: po – pá.: 15.20
sobota: 6.30
neděle : 7.00; 9.45

DRNOVICE: út. a čt.: 17.00
neděle: 11.00

SLOPNÉ: st. a pá.: 17.30
neděle: 8.15

LOUČKA : **sobota 16.00**
Mše sv. s nedělní platností

Příležitost v vánoční svaté zpovědi za účast cizích zpovědníků bude v pátek 22. 12.2006 9.00 – 11.00; 13.30 – 17.00 Pořad bohoslužeb o vánocích bude uveřejněn ve vánočním čísle, které vyjde v neděli 17. prosince 2006

APOŠTOLÁT MODLITBY

Denní modlitba apoštolátu: Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den. Přináším ti v něm své modlitby, práce, radosti i utrpení ve spojení s Ježíšem Kristem, který ve mši sv. neustále zpřítomňuje oběť sebe samého za záchranu světa.

Duch svatý, který jej vedl, kéž je i mým průvodcem a vyzbrojí mě silou pro svědectví o tvé lásce.

To vše přináším jako svou nepatrnou oběť spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, zvláště na úmysly, které nám předkládá Svatý otec a naši biskupové pro tento měsíc:

Úmysl všeobecný: Aby Kristus, tichý a pokorný srdcem, ovlivnil představitele národů, aby užívali síly moudře a zodpovědně.

Úmysl misijní: Aby misionáři ve všech částech světa prožívali své poslání v radosti a nadšení a tak věrně kráčeli ve stopách Ježíše Krista.

Úmysl národní: Aby se upevnilo přesvědčení, že jen manželství založené na nerozlučném svazku muže a ženy, je schopné poskytnout dětem správnou výchovu a potřebné rodinné zázemí.

Úmysl farní: Abychom se připravili na oslavu svátků Kristova narození především budováním jeho pokoje v sobě a tento pokoj Kristův pak dovedli nést druhým.

MÁ TO SMYSL!

Říkáš: „To nemá smysl!“

A já ti říkám: „Všechno má smysl!“

Když pracuješ, jsi Božím spolupracovníkem

Když miluješ, miluje tebou Bůh.

Když trpíš, vykupuješ s Ježíšem svět.

Když umíráš, rodiš se pro život.

Všechno má smysl!

fr. OFM

Z FARNÍ MATRIKY :

Do společenství víry jsme skrze svátost křtu v měsíci listopadu přijali:

Ester Kamenčákovou - Újezd

Jaroslava Soukupa - Slopné

Jiřího Kozubíka - Slopné

Daniela Častulíka - Loučka

Svou společnou cestu životem
před Božím oltářem v naší farnosti
v listopadu 2006 začali:

4. listopadu:

Petr Mikeš - Hovězí

Marta Kozubíková - Slopné

V měsíci listopadu 2006 z naší farnosti odešli na věčnost a byli pohřbeni:

30. října:

Anna Váňová - 80 let

Slopné 2

3. listopadu:

Ludmila Drgová - 83 let

Újezd 34

11. listopadu:

Anna Hořáková - 56 let

Slopné 64

21. listopadu:

Vít Heinz - 60 let

Slopné - Hrádek

Opočínutí věčné dej jim, Pane

a světlo věčné ať jim svítí.

Ať odpočívají v pokoji.

P O K O J A D O B R O

VI. Modernizace hospodářství: člověk ve světě práce

Laborem exercens IV. kap.: „Měřítkem pokroku bude stále zralejší uznávání poslání práce a všeobecnější respektování práv s ní spojených, v souladu s důstojností člověka, který je podmínkou práce. (18) Vyrůstá zde potřeba mezi jinými jednoho práva. Je to právo s p o l č o v a c í, čili právo na vytváření sdružení nebo spolků, jež mají za cíl obranu životních zájmů lidí, zaměstnaných v různých povoláních. Tyto spolky se jmenují o d b o r y. Moderní odbory vyrostly z boje pracujících a celého světa práce, hlavně průmyslových dělníků a jejich zákonitá práva v poměru k podnikatelům a majitelům výrobních prostředků.

Obrana základních existenčních zájmů pracujících ve všech oblastech, kde se jedná o jejich práva, se proto stala základním úkolem odborů. Katolická sociální nauka chápe odbory jako stoupence boje za sociální spravedlnost; tento boj je ale třeba chápat jako normální boj za dobro a spravedlnost: v tomto případě za dobro odpovídající potřebám a zásluhám pracujících, sdružených podle různých povolání; opravdu to není „boj proti druhým“. Jestliže ve sporných otázkách nabývá i rázu odboje proti druhým, děje se to ve prospěch sociální spravedlnosti, a ne pro „boj“ sám a ani pro vyřazení protivníka. Práce má především tu vlastnost, že spojuje lidi, a v tom záleží její společenská síla: síla utužovat společenství. Odbory v boji za zákonitá práva svých členů používají také metodu stávků neboli zastavení práce. Katolická nauka ji pokládá za oprávněnou a ve správných mezích. Pracující musí mít v souvislosti s tím zajištěné právo na stávkou bez osobních trestních sankcí za účast v ní. Nesmí se však zneužívat pro „politické“ machinace. Kromě toho se nesmí zapomínat, že musí být - a to za všech okolností - zajištěny služby nepostradatelné pro společenský život, v případě nutnosti dokonce pomocí přiměřených zákonných prostředků. Zneužívání stávků může vést k ochromení celého sociálně hospodářského života; a to se přiči požadavkům obecného dobra společnosti, které také odpovídá správně chápané povaze práce.“ (20)

40. Odbory jsou legitimní složkou společnosti (PaD)

Křesťanské sociální učení považuje právo zaměstnanců na sdružování se v odborech i zaměstnaneckých a profesních sdruženích za plně legitimní. Legitimní je i hájení oprávněných zájmů ve vyjednávání se zaměstnavateli, popř. se státem. Existence rozporů a možných zdrojů konfliktů je v hospodářství přirozená, zvláště v takových obdobích transformace, jakou právě procházíme. Na rozdíl od ideologie marxismu, která rozuměla vztahům v podniku jako třídnímu antagonismu a třídnímu boji, křesťanské sociální učení preferuje sociální partnerství všech zainteresovaných: zaměstnanců, odborově organizovaných, i těch, kdo stojí mimo odbory, zaměstnavatelů - vlastníků i manažerů.

Obrovský úkol, jakým je transformační proces vyžaduje úsilí o sociální smír, kooperativní jednání směřující k dohodě. Takzvaná tripartita, v níž jsou zástupci zaměstnavatelů, zaměstnanců a vlády, může napomáhat smírnému řešení konfliktů. To vyžaduje vzájemný respekt zúčastněných stran i respekt k samotné myšlence takových vyjednávání. S proměnami průmyslové společnosti a přechodem k nové „informační společnosti“ se role odborů mění. Vzniká potřeba nahradit dosavadní formy odborové organizovanosti formami novými, které by lépe odpovídaly novým požadavkům. Ukazuje se, že řada pracovníků už nebude muset docházet do firemních prostor, protože bude moci vykonávat práci doma. Zdá se, že řešení bude spočívat v kombinaci reprezentace pracovníků na úrovni podniků - doporučených i Evropskou unií - a organizováním profesních sdružení mimo podnik, a to pro profese všeho druhu, pro lidi kvalifikované i pracovníky bez specifické kvalifikace. Jen tak bude možno obstát v rostoucí konkurenci v globálním, celosvětovém měřítku a přitom zaručit právní ochranou důstojnou úroveň života zaměstnanců. Roste význam role odborů jako kvalifikovaných poradců a zastánců zaměstnanců v pracovních sporech, a otázkách bezpečnosti práce apod.

ŽEŇ VEŘEJNÉ DISKUSE K LISTU „POKOJ A DOBRO“

II. Naléhavě do vlastních řad

6. „Mlčící církve“ má právo promluvit.

Proto otázky a pochybnosti, zda se církve mohou či nemohou, mají či nemají vyjadřovat ke společenským otázkám, jsou liché. Naopak dokumentem „Pokoj a dobro“ se Česká republika přiřadila k velké rodině civilizovaných národů, dávno již nejen v Evropě či USA, ale po celém světě. Dokumentační středisko na univerzitě ve švýcarském Friburgu již v době vzniku (1993) mělo k dispozici více než 1 500 (!) podobných sociálních dokumentů a každým rokem jejich řada utěšeně roste. Křesťanské sociální učení je vždy a všude aplikací křesťanského poselství na sociální problémy doby. Jeho základem je evangelium a zdravý lidský rozum. Vyvinulo se z morální teologie zabývající se spravedlností a dnes je moderní interdisciplinární sociální naukou, která čerpá nejen z teologie, ale ze sociologie, politologie, ekonomie, filozofie, antropologie a biblických věd. Důvodem zájmu církve o společnost a její instituce je skutečnost, že „poměry sociálního a hospodářského života jsou značnému počtu lidí největší překážkou v péči o jediné potřebné, tj. o věčnou spásu“ (Pius XI. v encyklice Quadragesimo anno 1931 vydané uprostřed světové hospodářské krize).

Magisterium není plané moralizování. Prorocký a učitelský úřad znamenal již pro staré Izraelity dávání mravních naučení, kárání - i souzení mravů, vždy s odkazem na B o h a a jeho nárok na člověka. Mravní poučování odpoutané od víry v Boha, od metafyziky, zbavené lásky k bližnímu a nevedoucí k odpovědnosti, by mohlo vést i k jakémusi vyvyšování se nad „ty druhé“, ke snižování jejich lidské důstojnosti a nakonec i k omezování svobody myšlení a konání.

Nic takového nemá dokument „Pokoj a dobro“ ani jeho autoři na mysli. Křesťanská sociální nauka představuje vysoké etické nároky na nás všechny. Církve mají nárok, ba mravní závazek vystoupit ze silokřivek omezených politických a ekonomických zájmů a povinnost pojmenovat věci pravým jménem. Tím, že biskupská konference dala dokument k sociálním otázkám k veřejné diskusi, udělali biskupové jen to, co se cítili být zavázáni udělat. Magisterium církve je spojeno s povinností upozorňovat na defekty myšlení a jednání, které vedou k omylům a dokonce k hříchům. Jsme solidární se všemi, kdo se „namočili“ s dobrými úmysly a neuspěli, a jsme si vědomi, že naše argumentace sotva osloví ty, kdo jakékoli „moralizování“ odmítají z principu - alespoň dokud nepochopí, že svoboda neznamena právo „dělat si co chci“. „Vždyť nakonec zplakala nad svým výsledkem i levicová inteligence, která začala požadováním svobody a skončila tím, že se podrobila disciplině strany a státu se všemi konsekvencemi. Musela ostatně vědět, že marxismus, slovy Simone Weilové, je ve všem všudy náboženstvím v tom nejméně čistém smyslu slova. Se všemi nižšími formami náboženského života má společné zejména to, že byl neustále používán jako opium lidu, jak správně řekl Marx.“

/V.M./

SVATÝ AMBROŽ

biskup, církevní učitel

narozen: r.339 (333/334?) v Trevíru Porýní – Falc, Německo

zemřel: 4.dubna 397 v Miláně, Itálie

patron Milána a Bologně, včelařů a voskařů, včel, domácích zvířat
Snad každý jednou viděl obraz světce s úlem. Avšak kolik z nich ví, že jde přitom o velkého církevního učitele Ambrože z Milána? A že včely představují „včelí píli“, kterou se vyznačoval tento mimořádný muž církve ve svém celém životě? Ambrož patří ke čtyřem velkým západním církevním Otcům a byl papežem Bonifácem VIII. povýšen v roce 1295 na církevního učitele.

Nikdo jiný neovlivnil církevní dění ve 4 .století tolik jako biskup Ambrož, jehož život a působení byly mimořádně účinné. Ambrož vešel do dějin nejen jako omilostněný muž církve, ale i jako velký tvůrce hymnů, jehož díla jsou zachována zčásti dodnes (ambroziánský chorál).

Ambrož přišel na svět pravděpodobně v roce 339 v Trevíru jako syn prefekta Galie a nabyl výborného vzdělání. Když jeho otec zemřel, odešel Ambrož se svou rodinou do Říma a nastoupil politickou dráhu. Brzy jmenovali vysoce vzdělaného muže konzulem v Miláně. Rýsovala se už jeho další politická kariéra.

kostel sv. Ambrože v Miláně

Přece však došlo v Ambrožově životě k obratu. Když se pokusil zprostředkovat smír po smrti milánského biskupa mezi svářícími se stranami, byl bez vlastního přičinění sám zvolen jeho nástupcem. Ambrož byl v té době ještě katechumenem a přijal teprve několik dní po svém jmenování biskupem svátost křtu. Opět o osm dní později, 7.prosince 374, byl vysvěcen na milánského biskupa.

První Ambrožovým opatřením v úřadě bylo, že rozdal celé své jmění mezi chudé města. Pak se s vervou ponořil do studia teologických textů, zvláště řeckých

církevních Otců. Již brzy platil Ambrož za jednoho z nejomilostnějších kazatelů. Charisma, které ho obklopovalo, přitahovalo lidi k němu. Tisíce se prostřednictvím Ambrože dostávaly ke křesťanství, v neposlední řadě také Augustin, který se svému učiteli brzy vyrovnal a dosáhl velké slávy. Ambrož se v průběhu své služby stal žádaným poradcem panovníků i duchovních. A to i tehdy, když prohlašoval: „Císař stojí uvnitř církve a ne nad církví“, a tím odkazoval vladaře do patřičných mezí, brali si tři císařové za svého rádce.

Závažné slovo vyslovil Ambrož také v kulturních záležitostech své doby. Básnil, skládal a psal četné knihy. „Ambroziánský zpěv“, liturgický zpěv milánské církve se stal trvalým pojmem. Ambrož také použil jako první pro eucharistickou slavnost pojem „mše“.

O životě, který lze co do nasazení a účinnosti sotva srovnat s životem jiného muže církve, zemřel biskup Ambrož 4.dubna 397. Jako památka se slaví od 11.století v den jeho biskupského svěcení, 7.prosince. Svě místo posledního odpočinku našel Ambrož v milánské bazilice mučedníků, kterou založil a zasvětil svatým Gervásiovi a Protásiovi a která byla po jeho pochování nazvána po něm: sv. Ambrože. Oděné Ambrožovo tělo odpočívá dnes ve skleněné schránce v kriptě, vpravo a vlevo leží Gervás a Protás.

skleněná schránka s oblečenými Ambrožovými ostatky, které jsou obklopeny ostatky mučedníků Gerváse a Protáse

Úcta a tradice: do dnešního dne existuje pouť ke hrobu Ambrože z Milána.

Znázornění: pravděpodobně nejstarším Ambrožovým znázorněním a nejstarším znázorněním církevního otce vůbec je kaplička sv. Viktora v Ciel d'Oro v kostele sv. Ambrože v Miláně; jde o mozaiku z doby kolem r. 470 na zlatém a modrém základě. Jsou historici, kteří hovoří o vůbec prvním zachovaném portrétu světce. V kostele sv. Ambrože je množství Ambrožových znázornění, jako v apsidě několik scén (1469) na chórové lavici a reliéf na zlatém oltáři (kolem r.840).

Ambrož mívá u sebe úl, knihu, pero, holuba, dūtky, dítě v kabelce nebo model kostela, někdy má i klobouk včelaře. Často je Ambrož znázorněn sedící v písárně, jako na fresce od Mikuláše Pizzola (15.století) v kostele Eremitani v Padově. S ostatními třemi latinskými církevními Otcí Augustinem, Řehořem a Jeronýmem je Ambrože vidět v arkádové klenbě brixenské dómské křížové chodby (kolem r.1483) od Michaela Pachera (Stará pinakotéka, Mnichov).

/D.K./

18. Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI ÚJEZD

IV. Náboženské poměry a postup kněží dle zaznamenání P. Vincence Pecháčka, faráře v Újezdě v letech 1908 - 1921

(pokračování - rok 1914, začátek 1. světové války)

Jako v některých obcích naší farnosti, tak po celé naší zemi nacházíme pomníky, věnované obětem do té doby nevídaného zabíjení a masakrování lidí v letech 1914 - 1918, v období 1. světové války. Naše země jako významná součást habsburské monarchie hořce pocítila důsledky ještě tehdy nepředvídatelného posledního významného rozhodnutí císaře Františka Josefa I., a sice vydání manifestu Mým národům ze dne 26. července 1914, ohlašujícím „nezbytnost“ řešit spor se Srbskem válkou.

Problémů ve státoprávním uspořádání podunajské monarchie bylo nemálo, málokdo tehdy existující uspořádání pokládal za dobré. Recepty na změnu byly protichůdné. Počítalo se s nimi nakonec dlouhé vlády císaře, který nastoupil na trůn svých předků 2.12.1848. Osudovou pro jeho říši se stala skutečnost, že tím, než konec vlády „staříčkého mocnáře“ uvolnil cestu k možným reformám, propukla 1. sv. válka. Pro výsledek událostí je vedlejší, zda se starý císař přiklonil k válečné variantě z přesvědčení o její správnosti anebo pouze ustoupil nátlaku těch politických a vojenských kruhů v Rakousko - Uhersku, které se chtěly pokusit, když jiná řešení selhávala, řešit neuspokojivý stav státoprávního problému silou, kterou měla říši dodat vítězná válka. Nelze ani přesně odhadnout nakolik bylo jeho rozhodování ovlivněno vysokým věkem. Ale ať si toho byl vědom nebo ne, odpovědnost před dějinami nesl on. Zní - li takovýto soud příliš pateticky, lze jej převést do civilnější formy výkladem, že důsledky poselství, které císař v červenci r. 1914 adresoval svým národům, měly v budoucnu určující význam pro utváření obrazu tohoto panovníka v historickém vědomí národů, jimž kdysi vládl. O Češích to platí snad ještě více než o ostatních obyvatelích zaniklé monarchie...

Ať už se Františku Josefovi I. přiřkne jakkoli velký díl osobní zásluhy na tom, že se jeho říše těšila v letech 1866 - 1914 takřka půlstoletému období míru, bylo naprosto přirozené spojovat jeho jméno s rozkvětem a blahobytem, jež tento dlouhodobý stav přinášel všem národům monarchie. Zrcadlovým efektem však platí, že tak jako bylo císaři přičítáno k dobru veškeré požehnání míru, jež tolik prospíval obyvatelstvu říše, stejně tak byl zase po roce 1914 nutně činěn odpovědným za katastrofální důsledky války. A navíc kladli Čechové na váhy bilancující poměr mezi císařovými zásluhami a proviněními jedno další závaží, které tlačilo hluboko dolů onu miskou vah, na níž byly záporné položky. Bylo to závaží tolikrát zklamaných českých státoprávních nadějí. Z hlediska historické pravdy je třeba říci, že srovnáme - li obojí zlo, jež tento panovník českému národu způsobil, je míra císařovi osobní angažovanosti v případě rozhodnutí o vstupu Rakousko - Uherska do 1. sv. války nesporně mnohem větší než v případě nesplnění českých státoprávních požadavků. Jako logický závěr předchozího vývoje se v této souvislosti jeví skutečnost, že vztahu Čechů k monarchii pak zasadila smrtelnou ránu

již na samém počátku ona válka, do níž čeští branci v létě roku 1914 nastupovali se smutkem a odporem. Stalo se to tím spíše, že vstup do války si Čechové právem vyložili jako triumf oněch vůdčích kruhů monarchie, které minily státoprávní problémy říše řešit násilím a na úkor jejich národa.

Rok 1914

V lednu toho roku byly obecní volby v Loučce a v únoru ve Slopném. Obec domáhá se již 6. rok silnice do Vlachovic a zároveň požádala o přeložení silnice do Vizovic, aby se kopcům vyhnulo. Dne 13. března vyhořela z neznámé příčiny chalupa č. 27 v Oujezdě. Rok 1914 byl památný, ale velice nešťastný. Především byl nešťastný pro Újezd, neboť v neděli 24. května o 11. hodině dopoledne, když lidé byli v kostele, vypukl v listníku u Maňasů č. 40 oheň, jenž byl podporován větrem a suchem, ve chvíli tak se rozzuřil, že bylo postiženo 30 čísel, z nichž polovice stodol, ostatní hospodářská stavení. Oheň prudký tak, že jej bylo daleko viděti. I sjeli se k němu hasiči z Loučky, Slopného, z Vlachovic, z Vys. Pole a z Drnovic. Bylo ihned zřízeno komité pro pohořelé, na všechny strany odesláno svolání s prosbou o podporu. I sebralo se úhrnem dle stvrzenek v archivě farním uchovaných 5.920 K 89 h. Hle, jaká změna. V sobotu jsme byli plni radosti ve Vizovicích u sv. biřmování počtem 400 biřmovanců a hned v neděli takové neštěstí.

Ještě ale nebylo všechno postaveno a vypukla válka. Nejprve se Srbskem, jemuž válku vypověděla říše Rakousko - Uherská tak, že 1. srpna 1914 ohlášena byla první mobilizace. A co bylo poslední příčinou k ní? Hrozný zločin, který byl spáchán v neděli 28. června 1914 v hlavním městě bosenském - Sarajevě, kde úkladně byl zavražděn budoucí náš císař, 50ti letý následník trůnu rakouského, arcivévoda František Ferdinand d'Este a jeho choť Žofie, vévodkyně z Hohenbergu. Vrahem byl 19 letý student, rodem Srb, pravoslavný. Protlačiv se zástupem až k automobilu a bleskurychle vytáhnuv z kapsy revolver (browning) vystřelil dvakrát po sobě. Následník trůnu, jenž přijel do Bosny k vojenským manévřům, byl i s chotí svou trefen a za několik minut oba mrtvi... Veškerá pomoc byla marná. My Čechové a katolíci máme zvláště dosti příčin litovati zavraždění vznešených manželů - následníků, neboť jest jisto, že následník trůnu František - Ferdinand byl přítelem Čechů a rozhodným katolíkem, jenž každý měsíc chodil i se svou vznešenou chotí ke svatým svátostem, téměř denně na mši sv. a ranní i večerní modlitbu kleče vykonával. Anarchisti a nevěrci měli před ním strach. O kolik krásných nadějí církve i vlasti pohřbeno se vznešenými manžely! Vyšetřovalo se potom dlouho, protože kořeny atentátu byly příliš rozvětveny. Bylo dokázáno, že atentát byl dlouho připravován v Srbsku od vysokých důstojníků a velice vlivných činitelů. Vrazi sarajevští byli cvičeni ve střelbě a házení pum - napřed byla totiž po následníku hozena puma - srbským setníkem Tankovičem a Milanem Pribičevićem za dozoru generála Jankoviče. Následkem těchto smutných fakt Rakousko bylo nuceno zakročiti u srbské vlády za přísné potrestání zúčastněných spoluvníků srbských. I poslalo dne 23. července 1914 prostřednictvím svého vyslance v Bělehradě notu srbské vládě, ve které Rakousko žádalo, aby Srbsko odsoudilo protirakouské rejdy mezi vojskem, aby původce sarajevského zločinu potrestala a dalo Rakousku záruku, že chce býti klidným sousedem. Srbsko však odmítlo a tím vyvolalo válku s Rakouskem. Ukázalo se, že nemá nejmenší chuti dáti Rakousku pokoj a zbaviti ho takto napětí, trapné nejistoty, velikých hospodářských škod a těžkých břemen, které národové rakouští musely přinášeti následkem zločinných srbských štvanic už od r. 1909.

Srbsko podněcovalo proti Rakousku nejvíce Rusko a Anglii, a tak povstala potom nejen válka Rakouska se Srbskem, nýbrž ještě mnohých jiných a sice: 1. válka Rakousko - Srbská byla vypovězena 28. července. 2. Německo (spojenec Rakouska) - Ruská 3. srpna. 3. Německo - Francouzská 4. srpna. 4. Anglicko - Německá 5. srpna. 5. Německo - Belgická 5. srpna. 6. Rakousko - Ruská 7. srpna. 7. Srbsko - Německá 7. srpna. 8. Černá Hora - Rakousko 8. srpna. 9. Černá Hora - Německo 12. srpna. 10. Anglie - Rakousko 13. srpna. 11. Francie - Rakousko 13. srpna. 12. Německo - Japonsko 19. srpna. 13. Rakousko - Japonsko 22. srpna. 14. Rakousko - Belgie 28. srpna. 15. Rusko - Turecko 30. října. 16. Turecko - Anglie 1. listopadu. 17. Turecko - Francie 1. listopadu. 18. Belgie - Turecko 7. listopadu. 19. Itálie - Rakousko Uhersko 23. května 1915. 20.

Itálie - Turecko 21.8.1915. 21. Anglie - Bulharsko 15.10.1915. 22. Německo - Portugalsko 9.3.1915. 23. Rusko - Bulharsko 20.8.1915. 24. Francie - Bulharsko 17.8.1915.

Z toho tedy povstala hrozná evropská či světová válka, jaké snad ještě na světě nikdy nebylo. Naše vojsko namířené do Srbska obrátilo se proti Rusku a vtrhlo do Ruského Polska, kdež u Lublína a Krasníku byla svedena ukrutná bitva a tam raněno a padlo jádro našeho vojska a asi jedenkrát sto tisíc a mezi tím druhá část vojska ruského tlačila se do Haliče a dobyla hlavního města v Haliči Lvova.

/V.M./
(pokračování příště)

DRUHÝ VATIKÁNSKÝ KONCIL PO 41 LETECH

(11.10.1962 - 8.12.1965)

I. část

Osmého prosince 2006 uplyne již 41 let od skončení II. vatikánského koncilu, který je označován za největší událost církve ve 20. stol. Koncil je zároveň i úkol k uskutečňování. Padesát let však považují znalí historikové na základě historické zkušenosti za dobu nutno k „přijetí“ koncilu, tedy k jeho vědomého převedení do života církve. Mnohé z toho, co koncil zavedl, má ve srovnání s předkoncilní dobou přímo revoluční význam. Církev radikálně změnila svůj vztah k modernímu světu a zahájila dialog s těmi, kdo k ní jako instituce nepatří. Vyslovila ochotu přiznat i vlastní selhání, naslouchat světu a zároveň mu sloužit, prožívat s ním jeho radosti i naděje, doprovázet jej na jeho cestě dějinami, ale přitom respektovat jeho autonomii a svobodu.

Čtyřicet let znamená v Bibli věk plnosti, čtyřicet let putovali Izraelité po odchodu z Egypta pouští než přišli do země zaslíbené. Po koncilu se vydala církev na pouť do světa postmoderny s tím, že za zcela jiných historických okolností dovede dnešnímu člověku zvěstovat radostné, i když někdy varovné poselství evangelia.

Co je to vlastně koncil? Je to shromáždění biskupů a hodnostářů katolické církve, kteří jsou povoláni papežem a za jeho předsednictví rozhodují o záležitostech křesťanské víry a církevní disciplíny, která potřebují potvrzení papeže. Jan XXIII., selský synek a učený církevní historik na papežském stolci, měl odvalu svolat koncil a tím nastavit správné výhybky pro budoucnost. A bylo to skutečně zapotřebí, protože církev před koncilem se chápala jako dokonalá společnost (societas perfecta), vybavená od Boha všemi prostředky spásy. Proto od světa nic neočekávala a ani nepotřebovala. Tento triumfalistický postoj však pomíjel základní prvek křesťanského vztahu k Bohu, pokoru. Avšak před Bohem je církev stále v postavení hříšnice, která potřebuje odpuštění. Podle Jana XXIII. církev již nemůže být opevněnou tvrzí, nýbrž otevřenou společností, domem ze skla, nebude se soustřeďovat na hledání vnějšího nepřítele, protože největším nepřítelem je pro ni nevědomost křesťanů, malá víra, neláska a neodpovědnost. Jan XXIII. otevřel cestu ke komunikaci s komunistickým světem, ukončil politiku „bohabojné izolace“ a svolal všeobecný koncil, který zdůraznil společný pozemský úděl církve i světské společnosti.

Od počátku měl papež jasno v tom, že „jeho koncil“ se bude starat o svědectví církve v moderním světě, že to bude „pastorační koncil“ o praktickém životě církve. Hlavními tématy koncilu se nakonec staly: vnitřní život církve (ad intra), život církve ve vztahu ke světu (ad extra) a návrat k základním pramenům křesťanského myšlení, k Písmu sv., k církevním otcům a k liturgii. Při poradách a prohlášeních bylo rozhodující pastorální stanovisko. „Koncil je velkým katechismem nové doby“ (Pavel VI., 23.6.1966)

Svůj nezměrný optimismus, poučený dějinami, vyslovil Jan XXIII. ve své slavnostní řeči při bohoslužbě na zahájení koncilu těmito nezapomenutelnými slovy: „V každodenním výkonu našeho apoštolského pastýřského úřadu se stává, že k našemu sluchu občas dolehnou zarmucující slova osob, které sice planou náboženskou horlivostí, ale nenechávají se vést dostatečným smyslem pro správné posouzení věcí ani bystrým úsudkem. Myslí si totiž, že v dnešních poměrech lidské společnosti poznávají jen zánik a zkázu. Neustále mluví o tom, že naše doba ve srovnání s minulostí trvale sklouzává k

horšímu. Chovají se tak, jako by se nenaučili ničemu z historie, která je učitelkou života, a jakoby v dobách, kdy se konaly dřívější koncily, bylo všechno, co se týká křesťanského učení, mravů a svobody církve, zdravé a správné. My však jsme úplně jiného mínění než tito proroci neštěstí, kteří všude předvídají zkázu, jako by svět stál před zánikem". Věren svému naturelu dodává, že církev v minulosti spíše odsuzovala omyly, dnes však chce raději používat léku milosrdenství než zbraně přísnosti. Jako cíl koncilu vidí jednotu katolíků mezi sebou, snahu po sjednocení všech křesťanů a uznání a úctu všem nekřesťanským náboženstvím.

Od dob pontifikátu Jana XXIII. zavládl v církvi duch dialogu, který definitivně prolomil odmítavý postoj církve vůči modernímu světu. Církev na koncilu pochopila, že lidstvo je na prahu nové dějinné epochy, epochy sjednocování světa, kdy v důsledku technické civilizace se svět stává globální vesnicí a největší chybou křesťanů by bylo, kdyby nechali svět, aby se vytvářel a sjednocoval bez nich. Církev se nedívá, zdůraznil Jan Pavel II., na svoje dědictví jako na poklad dávno zašlé minulosti, ale jako na mocnou inspiraci k tomu, aby se vydávala na pouť víry po stále nových cestách.

Zcela zásadní význam má II. vatikánský koncil pro křesťany - laiky. Ti už nejsou považováni jen za pasivní prvek, nýbrž za rovnoprávné členy církve, protože křtem se jim dostalo podílu na Kristově kněžské, prorocké a královské službě a konají skutečný apoštolát, když svým životem prakticky uskutečňují Kristovo evangelium v rodinném životě, v zaměstnání, v kultuře, v sociálním životě a působí tak ve světě jako kvas. Jeden koncilní vtíp to ilustruje takto: Co je kněz? Odpověď: Kněz je bývalý jáhen, který přijal kněžské svěcení, zřídka kdy to dotáhne na biskupa, ale nikdy nemůže být povýšen do hodnosti laika! Realizátoři koncilu se namáhali poctivě, aby našli v každé době platný základ církve: Ježíše Krista, který je cílem lidských dějin, středem lidského pokolení, radostí všech srdcí a naplněním jejich tužeb. Koncil se nemohl nezmínit o Panně Marii. Učinil tak v 8. kap. věroučné konstituce o církvi - Lumen gentium, nadepsané: „Blahoslavená Panna Maria, matka Boží v tajemství Krista a církve“. Dále se píše: „Svým životem je Maria vzorem církve a je vzývána jako přímlyvkyně, ochránkyně a prostřednice. To však nic nemění na tom, že „žádný tvor nemůže být nikdy kladen na jednu rovinu s vtěleným Slovem a Vykupitelem“ (Lumen gentium 62). A to, že i konec koncilu se uskutečnil právě 8. prosince na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie je znamením toho, jak vroucně církev Pannu Marii miluje a uctívá.

/V.M./

POUŤ DO DAČIC A KOSTELNÍHO VYDŘÍ

V sobotu ráno dne 30.9. jsme vyrazili na karmelskou pouť do jižních Čech, kterou duchovně doprovázela sestra Barbara- představená sester karmelitek ze Stípy. Nejprve jsme zamířili ke klauzurovaným sestřím karmelítkám do Dačic. Cesta ubíhala velmi příjemně a tak již v 10 hod. jsme vysedali u jejich kláštera. Přijetí bylo velmi vroucné - 2 externí sestry, které jsou na fortně / tzn. mimo papežskou klauzuru / nám vyprávěly svá svědectví o jejich povolání. Vysvětlily nám historii karmelského řádu a rozdíl mezi papežskou klauzurou a obyč. klauzurou /každý řeholní dům má určitou místnost, která je klauzurou, kde smí pouze členové jejich společenství. Papežská klauzura je u bosých karmelitek v celém jejich řeholním domě, mimo fortny, a sestry ji nesmí opustit. Dosud nemůžou opustit klášter ani na pohřeb svých rodičů, nyní se již jedná o umožnění pohřbu rodičů se zúčastnit. Možnost opustit papežskou klauzuru může udělit papež, event. jeho zástupce biskup. / Poté jsme se zúčastnili jejich modliteb polední hodinky- zážitek to byl velmi emocionální - po odsunutí rozdělovací stěny jsme hleděli naproti do tváří sestřím v papežské klauzuře, velmi mladých dvaceti děvčat zcela zahalených do jejich řeholního šatu. Radost, která prýštila z jejich modliteb nás všechny nadchla a posilnila v nás naši víru. Po modlitbách pro nás bylo připraveno občerstvení, při kterém jsme obdivovali jejich výrobky - ozdobné svíčky s alegorickými motivy -, které jsme si mohli zakoupit, čehož jsme v hojné míře využili. Nikomu se nechtělo odjíždět, ale náš směr pokračoval do Kostelního Vydrří, kde jsem měli přednášku o historii tohoto

poutního místa. Zde jsme slavili mši svatou společně s otcem karmelitánem Jeronýmem – představeným bratří karmelitánů v Kost. Vydří. Mši svatou doprovázel náš varhaník – Bc. Jiří Drga, kterému touto cestou děkujeme. V karmelitánském knihkupectví jsme našli všechny tituly, které toto nakladatelství vydalo od začátku svého vzniku.

Cestou zpět k domovu jsme projížděli Telčí, kterou jsme již bohužel nestihli navštívit pro program, který nás čekal v Třebíči. Navštívili jsme Třebíčskou baziliku sv. Prokopa – bývalé benediktinské opatství z poč. 12. stol, ve kterém se mísí románské a gotické prvky. Zde nás s velkým nadšením provázel kněz P. Puchnar, který hezky zapojoval do diskuze i děti. Tento klenot evropského stavitelství /památka Unesco/ je opravdu jedinečný a byli jsme jím nadšeni. Poté

j jsme procházeli židovským městečkem – urbanisticky nejzachovalejším v Evropě mimo území Izraele – do zadní synagogy, ve které jsme mimo jiné shlédli i příběhy děvčátka Helgy, která namalovala obrázky o tom, jak to vypadalo v koncentračním táboře. Dále jsme viděli rituální předměty z depozitáře pražského židovského muzea a krásně zpracovanou mapku celého historického městečka. Cestou k autobusu jsme již procházeli osvětlenými židovskými uličkami, ze kterých na nás dýchala historie.

Pouť se blížila ke konci, v autobuse vládla radostná atmosféra a já mám velkou radost, že se mohla uskutečnit. Děkuji touto cestou všem poutníkům za jejich nadšení, sestře Barbaře za naše duchovní vedení, navigátorům p. Ulrichovi a Bc. Jirkovi Drgovi a hlavně Pánu Bohu za naši ochranu a požehnání na naší pouti.

Co říci závěrem? Opravdu mne potěšilo, že poutníci vyjádřili přání podívat se zde za rok opět, či dokonce začít zde tradičně jezdit s naší farností na duchovní obnovu.

MUDr.Mgr.Marie Kořenková

PROSINCOVÉ POZVÁNKY

Adventní doba je v tomto roce kratší než v minulém, i když se dětem možná bude zdát nekonečně dlouho, než přijdou Vánoce. Proto bychom jim chtěli i letos pomoci tento čas prožít jako čas očekávání a těšení se na slavnost narození Ježíše. Jak? Děti, které si doma nakreslí či namalují svůj domeček a přinesou ho do kostela na mše svaté o svátku Ježíše Krista – Krále, si ho budou moci zde umístit do obrazu království Ježíše – Vládcе světa. Do domečků pak přijdou ještě svíčky a ostatní bude stejné jako v loňském roce – počínaje 1. adventní nedělí si budou tyto svíčky zapalovat světlem z adventního věnce. Podrobnosti budou včas sděleny.

I letos nás čeká velká sláva – **setkání se svatým Mikulášem** v újezdském kostele. Ale pozor! Sejdeme se **na mši svaté v neděli 10. 12. v 9.45 hod.** a kdo vydrží až do konce, dočká se návštěvy patrona našeho farního kostela a jeho pomocníků – velkých i

menších andělů. A abychom ani tentokrát nepřišli s prázdnýma rukama, můžeme donést dárky pro druhé – **HRAČKY A PASTELKY**. Ty pak svatý Mikuláš dopraví dětem žijícím v uprchlických táborech. Určitě budou mít radost z dárků i vaší štědrosti.

Aby nás – starší a dospělé – naše děti nezahanbovaly svou štědrostí při sbírce hraček a pastelek, je tady další pozvánka: podaří-li se nám vše do té doby nachystat, proběhne v naší farnosti **v čase od 3. do 10. prosince BAZÁREK VÝROBKŮ ŽEN Z DÍLEN V UPRCHLICKÝCH TÁBORECH A Z AFGHANISTÁNU**.

Prodávát se bude **před a po každé mši svaté mezi 1. a 2. adventní nedělí v kostele sv. Mikuláše**. Zakoupením těchto výrobků nejenže můžete udělat radost sobě nebo někomu blízkému, ale také oceníte píli a odvahu žen, které jsou často jedinými živitelkami svých rodin žijících ve veliké chudobě a nouzi.

Kromě nákupu můžete přispět i jiným způsobem – **je možné věnovat pro potřeby těchto dílen zbytky pěkných látek, krajek, stužek, vyšívací bavlnky a různé šicí potřeby** nebo **finanční obnos dle vašeho uvážení** (do přiložené pokladničky).

Součástí BAZÁRKU bude i výstava fotografií z šicích dílen v uprchlických táborech. Všechny srdečně zveme!

A poslední pozvánka – opět **pro děti a jejich rodiče** (zvláště tatínky) – přijďte **na Štědrý den** na podvečerní setkání **v kostele sv. Mikuláše**. Sejdeme se **v 15.30** hod. Děti, vezměte si sebou **zvoneček** (kovový nebo keramický) a **malý dárek** (zabalенý). Tyto dárky dáme do společného košíku a po skončení setkání se jimi vzájemně obdarujeme.

POŘAD BOHOSLUŽEB V MĚSÍCI PROSINCI

1. prosince : Pátek Sv. Edmunda Kampiána, kněze a mučedníka	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za rodinu Machů, dceru, švagra, jejich rodiče, duše v očištění a dar zdraví
2. prosince : Sobota Sobotní památka Panny Marie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Antonína Jordána, rodiče z obou stran a bratra Františka Na poděkování Pánu Bohu za přijatá dobrodíní s prosbou o pomoc do dalších let
3. prosince : Neděle První neděle adventní Sv. Františka Xaverského, kněze	7.00 Új.: 8.15 Sl.:	Za + Svatopluka Andrýska, + rodiče z obou stran, duše v očištění, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu Za rodiče Kuželovy, prarodiče Váňovy, Josefa Kováře, Zdeňka Stloukala a Boží požehnání pro živé rodiny Za včelaře ke cti sv. Ambrože
	9.45 Új.: 11.00 Dr.:	Za + rodiče Nedavaškovy, stařečky, Josefa Žáka, duše v očištění, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
4. prosince : Pondělí Sv. Jana Damašského, Sv. Barbory	15.20 Új.:	Za Ladislava Černobilu, rodiče Černobilovy, Kolářikovy a Vohnické
5. prosince : Úterý Ferie	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za rodiče Belžíkovy, Maliňákovy, jejich děti a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za + rodiče Kořenkovy, Sucháčkovy, duše v očištění, ochranu a pomoc Boží
6. prosince : Středa Sv. Mikuláše, biskupa	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + Annu, Ludmilu a Josefa Manovy, duše v očištění a Boží požehnání pro živou rodinu Manovu, Trčkovu a Machů. Za rodiče Koutné a Alenu Šenovskou
7. prosince : Čtvrtek Sv. Ambrože, biskupa a učitele církve	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za Emila Huště, syna, rodiče a živou rodinu Za + Josefa Stružku, rodiče Slámovy, Stružkovy, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
8. prosince : Pátek	6.30 Új.:	Za + Františka Baloucha k jeho nedožitym sedmdesátým narozeninám, rodiče, bratra, švagra a duše v očištění

Slavnost NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE	15.30 Új.: 17.00 Dr.: 17.30 Sl.:	Za bratry a sestry SFŘ, kněze, jáhny a bohoslovce; pro všechny ochranu Panny Marie, Boží požehnání a dary Ducha svatého Za + rodiče Holánkovy, + Františka Marcaníka, rodiče, sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Váňovy, dva syny, vnučku, + rodiče Hetmerovy, dvě dcery, duše v očištcí, živé a + příbuzné doma i v cizině
9. prosince : Sobota Ferie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Josefa a Jaroslavu Kostkovy a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodinu Orsákovu, dvě dcery a + rodinu Mozgovou
10. prosince : Neděle Druhá neděle adventní	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Josefa Vaňatku, ochranu Boží a dar zdraví pro živou rodinu Za + Aurelii Plešovu Za farníky (<i>sv. křest</i>) Za + Josefa Štěpáníka a Boží požehnání pro živou rodinu
11. prosince : Pondělí Sv. Damasa I., papeže	15.20 Új.:	Za rodiče Machů, syna Františka, rodinu Beňkovu, duše v očištcí a ochranu Boží pro živou rodinu
12. prosince : Úterý Sv. Jany Františky de Chantal	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za + Františka Kúdelu, jeho rodiče, bratra, rodiče Čechovy, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
13. prosince : Středa Sv. Lucie, panny a muč.	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za rodiče Kořenkovy z Vys. Pole, dva syny, snachu, čtyři švagry a dar zdraví pro živou rodinu Za rodiče Latinákovy, Bačinské, + syna Miroslava, rodiče Valáškovy, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
14. prosince : Čtvrtek Sv. Jana od Kříže	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za + Miroslava Fojtů Za + Františka Zichu, rodiče, bratra Stanislava, Jana Pavelku, Jana Čokavce, duše v očištcí a Boží požehnání pro živou rodinu
15. prosince : Pátek Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Fojtů, syna, zete, rodiče Častulíkovy a dar zdraví pro živou rodinu Za + rodiče Hořákovy, Vojtěcha Kováře, dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
16. prosince : Sobota Ferie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Marii Hejtmankovu, + manžela, rodiče z obou stran, bratra, švagra a duše v očištcí
17. prosince : Neděle Třetí neděle adventní	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Františka Beňka (<i>výroční mše sv.</i>) Za rodinu Kozubíkovu Za + rodiče Pechancovy, jejich sourozence, duše v očištcí, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Jana Častulíka, rodiče, + rodinu Zvonkovu a Zámečnickovu
18. prosince : Pondělí Ferie	6.30 Új.:	
19. prosince : Úterý Ferie	6.30 Új.: 17.00 Dr.:	
20. prosince : Středa Sv. Dominika	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Kupčičkovy, syna, dceru, dva zete, vnuka, duše v očištcí a živou rodinu
21. prosince : Čtvrtek Sv. Petra Kanisia	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za rodiče Kráčalíkovy, syna Josefa, manžely Buriánkovy, ochranu Boží pro živou rodinu a duše v očištcí Za + Marii Častulíkovu, syna Josefa, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu
22. prosince : Pátek Ferie	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + Jana Machů, dítě, živou a + rodinu Machů a duše v očištcí Za + Jana Machů, rodiče z obou stran, SM Emanuelu a duše v očištcí
23. prosince : Sobota Sv. Jana Kentského	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + Josefa Slámu, rodinu Slámovu, Poláchovu a duše v očištcí
	7.00 Új.:	

24. prosince : Neděle Čtvrtá neděle adventní Svatvečer Narození Páně ŠTĚDRÝ DEN	8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.: 22.00 Új.:	Za farníky Za + Jana Machů a Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Kořenkovy, Kristýnu Ludíkovu a Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Šústkovy, vnuka, duše v očištění, na které nikdo nepamatuje a dary Ducha svatého pro živou rodinu
25. prosince : Pondělí Slavnost NAROZENÍ PÁNĚ (Hod Boží vánoční)	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.: 14.30 Lo.:	Za + Miroslava Stružku (výroční mše sv.) Za + Jaromíra Mlýnka Za + Josefa Vašičku Za + rodiče Stružkovy, sestru, bratra, + rodiče Velískovy, duše v očištění, dar zdraví, ochranu a pomoc Boží pro živou rodinu Za + Františka Krůželu, všechny + z domova, ochranu a pomoc Boží pro nemocné
26. prosince : Úterý Sv. Štěpána, prvomučedníka	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.:	Za + Romana Váňu, dvoje prarodiče, duše v očištění a dar zdraví pro živou rodinu Za Františka Stružku, rodiče Kudelovy, čtyři děti, živou rodinu, dar zdraví a Boží požehnání; za Bohumila Anderse a rodiče Janíkovy,
27. prosince : Středa Sv. Jana, apoštola a evang.	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za + rodiče Šunkovy, Machů, dva švagry, dar zdraví a Boží ochranu pro živou rodinu
28. prosince : Čtvrtek Sv. Mládětek betlémských, mučedníků	15.20 Új.: 17.00 Dr.:	Za + Aloise Martince, prarodiče Machů, Januškovy, Veličkovy a Martincovy, s prosbou o ochranu Boží a dary Ducha svatého Za + Františka Běloně, manželku a Josefa Machů
29. prosince : Pátek Sv. Tomáše Becketa, biskupa	15.20 Új.: 17.30 Sl.:	Za Františka Bartoše, jeho otce Františka, rodiče Rumanovy a dar zdraví pro živou rodinu Za Anežku a Josefa Kovářovy, rodiče, duše v očištění a pomoc Boží pro živou rodinu
30. prosince : Sobota Ferie	6.30 Új.: 16.00 Lo.:	Za + p. Hovězáka
31. prosince : Neděle Svátek Svaté Rodiny Ježíše, Marie a Josefa Sv. Silvestra I., papeže	7.00 Új.: 8.15 Sl.: 9.45 Új.: 11.00 Dr.: 14.30 Lo.:	Za + Josefa Ovesného, švagry, švagrovou a Boží požehnání pro živou rodinu Za + Josefa a Aloisii Martincovy, jejich dceru Annu, Marii Kadlecovou, manžele Brachtlovy a Nádvorníkovy

Pane, můj Bože, moje jediná naděje, čekám na tebe.
Dej sílu, když tě hledám, nech se mi nalézt, dej mi naději.
Před tebou je má síla i má slabost:
Tu první zachovej, tu druhou uzdrav!
Před tebou stojí mé vědění i má nevědomost:
Kde mi otevřeš, přijmi mě, když vstoupím:
kde mi zavřeš příchod,
otevři, když zaklepu.
Na tebe chci vzpomínat, tebe chci poznávat, tebe chci milovat.
Ať ve mně roste poznání a láska, dokud mě nepřetvoříš k dovršení.
Čekám na tebe, Pane!
(podle sv. Augustina)

„Připravte cestu Pánu,
urevnejte mu stezky!“
Kdo hlásá pravou víru
a dělá dobré skutky,
připravuje přicházejícímu Pánu
cestu k srdcím naslouchajících,
aby je pronikla síla milosti,
ozářilo světlo pravdy.
Údolí znamenají pokojné lidi,
hory a pahorky lidi pyšné.
Příchodem Páně budou tato údolí zaplněna,
ale hory a pahorky sníženy,
neboť se vyplní slovo;
„Každý, kdo se povyšuje,
bude ponížen
a kdo se ponižuje, bude povýšen.“
Sv- Řehoř Veliký

PŘÍBĚH K ZAMYŠLENÍ...

(přečtěte si, i když nemáte čas)

Satan svolal celosvětové shromáždění démonů. Ve svém úvodním projevu řekl:
„Nemůžeme křesťanům zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim zabránit, aby si četli Bibli a znali pravdu. Dokonce jim nemůžeme zabránit ani v tom, aby si vytvořili důvěrný vztah se svým Spasitelem. Nechejme je tedy, ať si chodí do kostela.“
„ALE připravme je o čas, aby neměli čas budovat si vztah k Ježíši Kristu.“
„Právě toto od vás chci,“ řekl ďábel:
„Zabraňte jim v tom, aby byli v kontaktu se svým Spasitelem a po celý den udržovali toto životodárné spojení!“
„A jak to máme udělat?“ zvolali jeho démoni.
„Snažte se, aby byli pořád zaneprázdnění nedůležitými věcmi a vymyslete si spousty možností, jak zaměstnat jejich mysl,“ odpověděl ďábel.
„Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a vypůjčovali si peníze. Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávily tam spousty času, a jejich manžele, aby pracovali šest až sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin denně, aby si mohli dovolit žít prázdný život. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebude už v jejich domovech brzy úniku od pracovního stresu! Působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli onen tichý, nenápadný hlas. Zlákejte je, aby si na cestách neustále pouštěli rádio nebo magnetofon, aby měli doma neustále zapnuté televizory, DVD přehrávače a počítače, a dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci neustále vyhrávala světská hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s Kristem.“
„Dbejte, aby měli na stolcích u kávy spoustu časopisů a novin. Čtyřicet hodin denně útočte na jejich mozek zprávami. Při řízení je vyrušujte billboardy.“
„Naplňte jejich e-mailové schránky hloupostmi, katalogy zboží, sázkami a všemožnými novinkami a nabídkami slev a výrobků a služeb zdarma a falešnými nadějemi.“
„V novinách, časopisech a v televizi neustále ukazujte hubené, hezké modelky, aby jejich muži začali věřit, že nejdůležitější je vnější krása a aby začali být nespokojení se svými manželkami.“
„Snažte se, aby byly manželky příliš unavené, než aby mohly v noci milovat své muže. Přidejte jim k tomu i bolesti hlavy! Pokud nedají svým manželům potřebnou lásku, začnou si ji hledat jinde. Toto jejich rodiny rychle rozbije.“
„Dejte jim Santa Clause, abyste je odvedli od vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nemluvili o Jeho zmrtvýchvstání a moci nad hříchem a smrtí.“

„Vedte je k tomu, aby byli nezřízení i při odpočinku. Snažte se, aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, na sportovní akce, hry, koncerty a do kina.“

„Hlavně je pořád a neustále zaměstnávejte!“

„A až se setkají k duchovnímu společenství, navedte je, aby vedli plané řeči a klábosili, aby tak odešli domů se špatným svědomím.“

„Naplněte jejich život spoustou dobrých věcí, aby neměli čas čerpat sílu od Ježíše. Tak budou brzy na všechno sami a kvůli těmto dobrým věcem obětují své zdraví a rodinu.“

„TO ZABERE! Bude to fungovat!“

„To byl ale plán!“

Démoni se pustili horlivě do díla a snažili se, aby byli křesťané stále víc a více zaměstnaní a uspěchaní a neustále pobíhali sem a tam. Aby měli málo času na svého Boha a své rodiny. Aby neměli čas druhým říci o tom, že Ježíš má moc změnit život.

Uspěl ďábel v tomto plánu? Posud' sám. Znamená být „ZANEPRÁZDNĚNÝ“ být otrokem ďábla?

ZEMĚ „NEOMEZENÝCH MOŽNOSTÍ“

Celá akce započala na našem území v nočním expresu z Brna do Košic jako konspirativní schůzka osmi špiónů, kteří mají za úkol splnit „tajné poslání v zemi na východě“. Z Košic na slovensko-ukrajinskou hranici jsme se dostali dvěma tranzity. Druhý z nich patřil otci Janovi z řecko-katolické církve, který nám již dopředu rozdál lístečky (jakési malé vízové formuláře), které je nutné při vstupu na Ukrajinu vyplnit. Radil nám, ať jako účel cesty neuvádíme organizaci církevního tábora pro děti, ale pouze jen výlet. Ukrajinské instituce jsou totiž dost háklivé na nějakou pomoc ze západu, „vždyť se jim tam žije tak dobře“. Vzhledem ke komplikacím, které souvisejí s převozem aut na Ukrajinu, kdy je potřeba mít vypsany průvodcovský list, kdo je jeho majitel, jak tam bude dlouho a pověření majitele, jestli ho neřídí on sám, jsme hranici přešli pěšky. Za hranicí již jsme dál pokračovali tranzitem řecko-katolické ukrajinské církve.

Tým vedoucích tábora tvořilo osm nadšenců: vedoucí skaut Zdeněk Sigmund a náš kuchař ze Zlína, čtyři skautky z Brna, jeden Slovák studující v Brně a já. Organizace tábora pro ukrajinské děti si vyžádala přípravu ještě na našem území. Bylo potřeba zajistit dostatek peněz od sponzorů (hlavním dílem přispěla zlínská charita) zejména na jídlo pro tábor a přepravu po Ukrajině, dále na nákup pomůcek a materiálů pro hry a rukodělné práce. Dárky pro děti jako např. plyšáky, cukrovinky a růžence jsme zajistili ze svých příjmů. Iniciátorem akce a ten, kdo nás na Ukrajinu pozval byl slovenský katolický kněz římského i řeckého obřadu P. **Peter Krenický**. Je to děkan ve městě Tačev řecko-katolické církve. Vytváří tam velké dílo, jeho farnosti jsou živé a nechal postavit už 27 kostelů. Ostatně o jeho činnosti jsme se všichni mohli dovědět z krátkého šotu z televize v křesťanském magazínu z Ostravy v neděli 12. 11. 2006.

Samotný tábor proběhl ve vesnici Ust' Čorna asi 20 km od pro Čechy známé Koločavy, tedy někde v centru Zakarpatské Ukrajiny. Mentalita lidí z této části Ukrajiny nám poněkud zkomplikovala organizaci tábora. Tamní lidé často nedodržují, co slíbí, aniž by tím něco zlého sledovali. Je třeba se umět spolehnout na vlastní síly. Na druhou stranu umějí být pohostinní, srdeční a spontánně dokážou pomáhat. Byl nám přislíben oddíl mládežníků ku pomoci v organizaci tábora. Bylo by to dobré už pro určitou jazykovou bariéru a odlišné zvyky dětí. Bohužel se tak nestalo. V pondělí 14. 8. se měl tábor naplno rozjet, ale ještě v neděli večer jsme neznali ani přibližný počet dětí. Předběžně jich bylo ohlášeno kolem padesáti, nakonec se jich do úterka sjelo asi 30. Tábor tvořily děti jak z místní vesnice, tak z města Tačev a několik málo také z jiných měst. Věkový rozptyl se pohyboval od 6 do 15 let. Nám k ruce otec Petr přece jen vyslal jednoho bohoslovce z užgorodského semináře Andreje. Byl vidět poměrně rozdíl jak v chování, tak materiálním vybavení mezi dětmi z vesnice a z měst. Táboru se účastnily zejména děti, jejichž rodiče nemají na ně pro své pracovní vytížení mnoho času. Otcové jsou na pracích, mnohdy v zahraničí (Rusko, Slovensko, Česko) a matky pokud zrovna nejsou závislé na alkoholu, mají také dost starostí o rodinu.

Tábor probíhal v bývalém kulturním domě vystavěném za éry socialismu v honosném neoantickém stylu, který byl součástí rekreačního centra pro vysoce postavené komunistické vládní úředníky. Dnes však je v dezolátním stavu. K tomuto sálu byly ostravskou charitou přistavěny dvě křídla – ženský klášter a domov důchodců, kde jsme měli dost dobré zázemí. My sami jsme bydleli v klášterním bytě naproti tohoto objektu, v domě jehož architektura napovídala na stavbu z 20. let 20. stol., tedy z doby první republiky. Takových domů zde bylo více, nic jiného zásadního z let pozdějších zde nebylo vystavěno. Taktéž zchátralost oněch domů napovídala na dobu svého vzniku. Na všech místech, kterými jsme projížděli byly vidět mnohem větší propastné rozdíly mezi chudobou a bohatstvím než u nás. Někde byli vidět nové hrubé stavby doslova novodobých paláců se čtyřmi patry, řadami arkád a věžičkami na střeších a na druhé straně někteří lidé bydleli ve vesnicích v dřevěných domech o dvou obytných místnostech bez koupelen a odtokové kanalizace.

Živost víry v řeckokatolické církvi na Ukrajině vykazuje obdobné slabiny jako v našem římském obřadu. Nedělní mše jsou hojně zastoupeny, ale to je také mnohdy vše. Domnívám se, že nejvíce lze poznat živost dané místní církve podle postoje mládeže ke Kristu, protože ta má na svá náboženská vyjádření relativně nejvíce času a také ještě nedeformovaného ducha společenskou konformitou. Zde děti a mládež ovšem příliš neměly zájem o nějakou duchovní formaci.

Děti a mládež v táboře se těžko organizovaly. Zpočátku nedbaly příliš našich pokynů. Snažili jsme se je naučit nějakému řádu. Měly stanovený kytarový budíček, rozcvičku, program, jídlo během dne, každý den jsme se jim snažili zajistit mši svatou s možností svátosti smíření. Výborně s námi spolupracoval spirituál užgorodského semináře, bazilián P. Damián, jenž uměl také poměrně dobře „slovenskočesky“, poněvadž vyrůstal na Slovensku i v Čechách a který byl do Ust' Čorné poslán jeho biskupem na výpomoc. Při hovorech s ním nám sdělil nepříliš růžovou situaci ukrajinské církve. Rodiny podobně jako u nás jsou zasáhlé konzumismem a až polovina manželství se církevně rozvádí.

Bylo vidět, že tamní děti nejsou příliš zvyklé, aby si s nimi někdo hrál a těžko se zapojovaly do organizovaných her, nedokázaly postřehnout jejich smysl. Později se to zlomilo, pomohl k tomu systém odměn v podobě sladkostí. Neměli příliš zájem o účast na mši. Nedokázaly se modlit vlastními slovy např. v souvislosti s jídlem, ani bohoslovec Andrej je k tomu nevedl. Těžko si zvykaly na řád s hygienou, úklidem a nočním klidem. Některé bohatší starší děti místo táborového jídla si nakupovaly „dobrotu“ v obchodech, nechyběl ani alkohol. Zato některé místní děti ze sociálně slabých rodin se chodily do tábora najíst, aniž by tam oficiálně patřily. Na druhou stranu zejména místní vesničtí se uměly s vervou chopit prací jako úklid dřeva, mytí nádobí nebo závěrečného úklidu tábora.

Ve vesnicích daného regionu se lidé živí zejména pastevectvím, dřevoprůmyslem, autodopravou (nákladňáky i s osobní přepravou) a sběrem lesních plodin. Právě mnohé místní děti se tábora neúčastnily, protože si vydělávaly na sběru borůvek, které se

vyskytují přímo ve velkých plantážích na vrcholcích Karpat v nadmořské výšce asi jako naše Krkonoše.

S dětmi jsme absolvovali dva výlety do okolních hor s připraveným programem her, koupání v místní divoké řece, sportovní dovednosti, rukodělné práce jako batikování, zdobení triček barvami, výrobu korálkových náhrdelníků, děti rády kreslily a omalovávaly, učili jsme je české duchovní rytmické písně, na závěr byl táborák a hra s hledáním skrytého pokladu. Děti na rozloučenou dostaly dárky v podobě plyšáků, bonbónů, růženců, psacích potřeb apod. Věřím, že i přes počáteční potíže v organizaci a jazykové a kulturní bariéry (znalosti ruštiny z minulých let nám ovšem dosti pomohly) se nám snad podařilo dětem alespoň něco zanechat z odkazu evangelia v jejich duších a pomohli jsme jim ukázat alespoň z části dobrý směr, cíl a hodnoty jejich života. Ty děti, které se na počátku jeví jako největší rebelové, se nakonec s největším dojetím s námi loučily a snad tím tak ukázaly, že pokud člověk k druhému přistupuje alespoň z části s určitou upřímností, poctivostí a dobrým úmyslem, nezůstane to neoceno.

Ukrajinská společnost má ještě na cestě od komunismu k demokracii velký kus před sebou. Je to země, kde se běžně toleruje alkohol za volantem, uprostřed léta jsou ve městech vánoční světelné výzdoby, kde se vedle sebe střetává dřevěnice

s kamennými paláci, kde vedle bohatých oblastí těžkopřmyslového východu jsou místa v zakarpatí, kde pro množství sněhu přes zimu umírají staří lidé. I když se zdá, že v některých oblastech funguje život jako u nás, přesto je stále na Ukrajině kde pomáhat. Proto i každá naše malá pomoc může být významným mezníkem v životě jednotlivce, což není málo.

Jiří Drga

OSMISMĚRKA NA PROSINEC

Řešení z listopadu: "...ve čtyři ráno"

„Největší část nepříjemností, jež člověka potkávají,(viz osmisměrka).“ Plinius starší

K	Y	T	A	R	A	Y	V	V	A
A	L	P	Ů	R	L	A	I	S	K
N	K	G	Y	E	R	O	A	Y	B
T	C	L	N	H	L	B	S	D	U
É	O	I	A	A	A	S	B	U	R
L	Č	N	M	R	I	R	U	D	T
F	Y	Í	T	B	I	R	F	O	Č
L	O	N	V	Ě	Á	N	T	A	H
P	O	Z	O	U	N	L	E	K	O
K	N	O	F	O	L	Y	X	T	R

**CIMBÁL, ČINELY, DUDY, FLÉTNA, HARFA,
HOUSLE, KLARINET, KONTRABAS, KYTARA,
LYRA, POZOUN, ROH, TRINGL, TRUBKA,
VARHANY, VIOLA, XYLOFON**

**Podepsané a čitelně napsané vyluštění
odevzdávejte nejpozději 20.12.2006 v sakristii
nebo vhozením do kasičky
v kostele**

ZPRÁVY A INFORMACE

Slavnost předávání škapulířů ve Slopném V pátek 17.11.2006 přijel do kostela ve Slopném předávat karmelské škapulíře otec Benedikt – představený řádu karmelitánů v Olomouci. Někteří z našich farníků tak mohli přijat tuto svátostinu. Předávání bylo během mše svaté, kdy po homilii byly škapulíře slavnostně vysvěceny a poté předány našim farníkům. Každý z těchto farníků na závěr dostal i posvěcenou medailku, kterou může nosit namísto látkového škapulíře.

* * *

Dne 1.12.2006 bude opět **karmelské setkání** se sestrou Barbarou v 17.00 hod. ve Slopném a tato setkání budou pokračovat každý první pátek v měsíci i po Novém roce. Jste všichni srdečně zváni. Téma tohoto prosincového setkání bude – karmelští svatí – s důrazem na blah. Matku Terezie Scrylli - od níž Barbara přiveze i její ostatky k uctění.

* * *

Centrum pro rodinu – děkanátní středisko ve Val. Kloboukách Vás srdečně zve na Adventní duchovní obnovu pro manžele v sobotu 9. prosince 2006 ve Štítné nad Vláří. Přenášky přislíbil **P. Adam Rucki**. Obnova bude trvat od 9. hod ráno asi do 17.hod odpolední a mohou se jí zúčastnit manželé i jednotlivě. Oběd bude zajištěn, hradit si ho budou manželé sami. Přihlašovat se můžete ihned na Centrum pro rodinu: Mob. 732 127 091.

Zimní pobyt pro rodiče a děti, aneb jak křesťansky prožít příchod Nového roku. Slovensko, Vysoké Tatry, Tatranská lesná. Rekreační středisko Dětský ráj. Cena 2940. děti mají slevu. Informace a přihlášky: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, Olomouc, tel. 587 587 405. E-mail: rodina@arcibol.cz. Přihláška na:

<http://www.rodinnyzivot.cz/>

SKUPINY ÚKLIDU

v měsíci prosinci 2006:

Datum:	Újezd :	Drnovice :	Slopné :
2.12.:	1.	7.	3.
9.12.:	2.	8.	4.
16.12.:	3.	9.	5.
23.12.:	4.	10.	6.
30.12.:	5.	11.	7.

LIST FARNOSTI ÚJEZDSKÉ (www.rkf-ujezd.info). Měsíčník farnosti. Vydává: Řím. katol. farnost v Újezdě pro potřebu svých farníků v nákladu 750 kusů. Adresa redakce: Římskokatolická farnost 763 25 Újezd u Val Klobouk č. 5, tel.: 577350293; 603154041; fax 577310599; e-mail: rkf.ujezd@volny.cz. Členové redakční rady: Marcela Machů, Mgr. Gabriela Pavelková, Mgr. Vladimír Měřinský, Ing. Vladimír Kořenek, Mgr. Tomáš Just a Pavel Heinz. Uzávěrka vždy 20. dne předcházejícího měsíce. Příspěvky dávejte do pokladničky v kterémkoliv z našich kostelů nebo do farní schránky. Pro farníky zdarma.